

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobkyně: **U. H.**, bytem B. A., Germany, zastoupené advokátem JUDr. Lubomírem Müllerem se sídlem 150 00 Praha 5, Symfonická 1496/9, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5 (dále jen **ČSSZ**), v řízení o žalobě ze dne 13.8.2012 proti rozhodnutí žalované ze dne 29.6.2012 č.j. X o starobní důchod,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou ze dne 13.8.2012 doručenou prostřednictvím žalované Krajskému soudu v Ústí nad Labem, která byla na základě pravomocného usnesení ze dne 6.11.2012 č.j. 78 Ad 14/2012-18 postoupena a doručena zdejšímu soudu dne 28.11.2012, se žalobkyně domáhá přezkoumání *napadeného rozhodnutí žalované ze dne 29.6.2012 č.j. X*, protože s ním nesouhlasí, neboť namítala, že dne 23.6.1977 dostala výpověď z pracovního poměru v n.p. Lustry Kamenický Šenov podle § 46 odst. 1 písm. e) zákoníku práce a přitom z pracovního posudku ze dne 31.8.1977 je patrné, že měla dostatek teoretických a odborných znalostí a úkoly plnila pečlivě; současně se v posudku uvádí, že má žalobkyně podanou žádost o vystěhování do NSR. Žalobkyně klade otázku, co bylo skutečnou příčinou shora uvedené výpovědi a současně na ni odpovídá, když uvádí, že je zřejmé, že výpověď daná dne 23.6.1977 podle § 46 odst. 1 písm. e) zákoníku práce je ve smyslu § 21 odst. 1 písm. c) zákona č. 87/1991 Sb. projevem „politické perzekuce a postupu porušujícího obecně uznávaná lidská práva a svobody“, a jedná se o neplatný právní úkon. Žalobkyně namítá, že

podle § 24 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., v platném znění, měla být doba od skončení tohoto pracovního poměru nadále počítána za dobu zaměstnání v Československu a z toho důvodu není správné, aby sporné doby považovala žalovaná za dobu práce v Německu, když v té době tam ještě nežila. *K žalobě byla mimo jiné připojena i kopie napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího rozhodnutí ze dne 26.4.2012 a následně i kopie osobního listu důchodového pojištění (dále jen **OLDP**) zpracovaného 9.5.2011.*

*Napadeným rozhodnutím ze dne 29.6.2012 č.j. X žalovaná zamítla námitky žalobkyně a potvrdila rozhodnutí ČSSZ č.j. X ze dne 26.4.2012, jímž zvýšila žalobkyni od 1.3.2006 starobní důchod dle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon**), s přihlédnutím k čl. 46 odst. 2 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 a počínaje od 1.5.2010 i s přihlédnutím k Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 a č. 987/2009 tak, že jí náleží měsíčně starobní důchod ve výši 3.122,-Kč, od ledna 2007 v souladu s nařízením vlády č. 461/2006 Sb., o zvýšení důchodů v roce 2007, náleží 3.304,-Kč, od ledna 2008 v souladu s nařízením vlády č. 256/2007 Sb. náleží 3.435,-Kč, od srpna 2008 v souladu s nařízením vlády č. 211/2008 Sb. náleží 3.611,-Kč, od ledna 2009 v souladu s nařízením vlády č. 363/2008 Sb. náleží 3.734,-Kč, od ledna 2011 v souladu s nařízením vlády č. 281/2010 Sb. náleží 3.871,-Kč a od ledna 2012 podle vyhlášky MPSV č. 286/2011 Sb. náleží 3.935,-Kč. V odůvodnění rozhodnutí ze dne 29.6.2012 se žalovaná vyjádřila k námitkám žalobkyně proti rozhodnutí ze dne 26.4.2012 vydaného na základě její žádosti o přezkoumání výše důchodu ze dne 3.1.2010, uvedla i znění příslušných paragrafů zákona a článků uvedených Nařízením i skutečnosti vztahující se ke stanovení průměrného výdělku, jehož základem jsou vyměřovací základy získané dle českých právních předpisů, když v případě žalobkyně se jedná o vyměřovací základ získaný v roce 1978; dále žalovaná zdůraznila, že pokud jde o doby pojištění od 1.10. do 31.12.1977, od 1.1. do 19.2.1978 a od 9.4. do 30.6.1978, jsou tyto v OLDP žalobkyně uváděny jako DEU - zaměstnání, neboť byly německým nositelem pojištění potvrzeny jako německé doby pojištění v tiskopise E 205 D ze dne 15.3.2006, který byl pro stanovení nároku na starobní důchod a výpočet výše starobního důchodu německým nositelem pojištění žalované poskytnut, proto nemohlo být jejím námitkám vyhověno.*

*Žalovaná ve velmi obsáhlém vyjádření k žalobě dne 14.1.2013 mimo jiné závěrem navrhla zamítnutí žaloby a nadále setrvala na rozhodnutí ze dne 29.6.2012, neboť na podkladě dostatečně zjištěného skutkového stavu adekvátně rozhodla i postupovala v souladu s právní normou a koordinačními předpisy a domáhá-li se žalobkyně posouzení svých nároků z pohledu zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudní rehabilitaci, pak má možnost prostřednictvím kterékoliv okresní (Pražské) správy sociálního zabezpečení uplatnit žádost, o níž žalovaná v dalším řízení rozhodne. Dále zdůraznila i obsah tam citovaného článku 8 odst. 1 Nařízení č. 883/2004 i do Přílohy II uvedeného Nařízení zakomponovaného čl. 39 odst. 1 písm. b) a c) Smlouvy mezi Českou republikou (dále jen **ČR**) a Německem o sociálním zabezpečení ze dne 27. července 2001 č. 94/2002 Sb.m.s. (dále jen **Smlouva**), (zachování dohody uzavřené mezi bývalou Československou republikou a Německou demokratickou republikou pro osoby, které již pobíraly důchod před rokem 1996). Dle čl. 39 odst. 1 písm. c) Smlouvy, který byl schválen pro vložení do Přílohy II Nařízení č. 883/2004 a podle něhož se postupuje při posuzování nároku na český důchod podle koordinačních nařízení, Smlouva nezakládá nároky*

v případech, kdy osoba ke dni 1. září 2002 obvykle pobývala ve druhém státě a podle tamních právních předpisů tamtéž pobírá dávky za doby pojištění získané v prvním smluvním státě, což se vztahuje i na následné důchody; přestěhuje-li se osoba do jiného státu, platí zde obecné zásady jako např. sčítání dob pojištění; to jinými slovy znamená, že za předpokladu splnění určitých podmínek nepřizná jeden smluvní stát důchod za doby, které byly získány podle jeho právních předpisů, jestliže byly tyto doby již zhodnoceny v důchodu druhým smluvním státem podle jeho vnitrostátních právních předpisů a pokud druhý smluvní stát zhodnotil pouze část těchto dob, přizná první stát důchod pouze za doby získané podle jeho právních předpisů, které druhý smluvní stát nezhodnotil. V této věci německý nositel pojištění na formuláři E 205 D, jež je součástí žádosti o starobní důchod uplatněné žalobkyní dne 15.3.2006 v Německu, potvrdil doby pojištění zhodnocené podle jeho vnitrostátních právních předpisů, do nichž zařadil i některé doby pojištění získané žalobkyní na území ČR, což znamená, že žalobkyni byla v minulosti přiznána německým nositelem dávka důchodového pojištění, a bylo tedy postupováno právě v souladu s čl. 39 odst. 1 písm. c) Smlouvy, tudíž žalovaná mohla žalobkyni zohlednit pouze tu prokázanou dobu pojištění získanou podle českých právních předpisů, kterou německý nositel pojištění nezhodnotil. Ze spisové dokumentace žalobkyně (*evidenční listy o době zaměstnání a výdělků*) lze vysledovat, že žalobkyně skutečně až do 8.4.1978 prokazuje dobu zaměstnání (pojištění) na území ČR, ale protože německý nositel pojištění v souladu s čl. 39 odst. 1 písm. c) Smlouvy zhodnotil část této doby podle svých právních předpisů, pak žalovaná dle Přílohy II Nařízení č. 883/2004 je zavázána tento postup zcela respektovat. K námitce žalobkyně poukazující na § 21 odst. 1 písm. c) zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, žalovaná poukázala na § 81 odst. 1 zák. č. 582/1991 Sb., dle něhož lze řízení o přiznání dávky zahájit jen z podnětu účastníka, tudíž nemůže být zahájeno nositelem pojištění z úřední povinnosti; spisová dokumentace žalobkyně neobsahuje tiskopis - žádost o úpravu důchodu podle zák. č. 87/1991 Sb., když takovou žádost žalobkyně ani neuplatnila, což de facto potvrdila v žalobě obsahující první zmínku o možnosti posouzení jejího případu z pohledu zákona č. 87/1991 Sb., tedy již v době pravomocně skončeného správního řízení.

Ze zasláního *dávkového spisu vedeného žalovanou ohledně žalobkyně* vyplývá, že obsah spisu a založený evidenční materiál odpovídá obsahu napadeného rozhodnutí i vyjádření žalované, mimo jiné je založen i zmíněný tiskopis E 205 D vyplněný německým nositelem pojištění a doručený ČSSZ dne 20.3.2006 Dle založené dodejky bylo napadené rozhodnutí doručeno žalobkyni dne 11.7.2012.

Žalobkyně v podání ze dne 1.2.2013 po doručení vyjádření žalované setrvala na podané žalobě, protože německým nositelem byly předmětné doby započítány, ale jako doba nezaměstnanosti, proto nesouhlasí s tím, že by věc byla řádně vyřízena, když předmětné doby měly být započteny jako doby zaměstnání; zároveň žalobkyně souhlasila s tím, aby bylo rozhodnuto bez nařízení ústního jednání, nenavrhla další důkazy, ale dle ní měla žalovaná vzít v úvahu při správném výpočtu důchodu i zákon č. 87/1991 Sb. Na uvedené podání *žalovaná reagovala dne 20.2.2013*, kdy odkázala na své vyjádření ze dne 14.1.2013.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní*, v platném znění (dále jen *s.ř.s.*), soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím

vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen *správní orgán*). Ve věcech důchodového pojištění rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

Dle § 56 odst. 1 písm. b) zákona zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží. Důchod nebo jeho zvýšení se přitom doplatí nejvýše pět let nazpět ode dne zjištění nebo uplatnění nároku na důchod nebo jeho zvýšení; pro běh této lhůty platí § 55 odst. 2 věta druhá a třetí obdobně. Důchod nebo jeho zvýšení se však doplatí ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, v případě, že důchod nebyl přiznán nebo byl vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení.

V této věci se žalobkyně podanou žalobou domáhá zrušení napadeného rozhodnutí ze shora uvedených důvodů. Soud pak na základě všech shora zjištěných skutečností dospěl k závěru, že *žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 29.6.2012 není důvodná* s ohledem na níže uvedené. V této věci soud rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když žalobkyně i žalovaná s takovým postupem vyjádřily souhlas.

Žalobkyni byl rozhodnutím žalované ze dne 13.6.2007 na základě její žádosti přiznán starobní důchod od 1.3.2006 dle § 29 písm. a) zákona a dle čl. 46 odst. 2 Nařízení Rady (EHS) 1408/71 ve výši 1.003,-Kč, přičemž nárok na starobní důchod vznikl pouze s přihlédnutím k německým dobám pojištění. Poté byl citovaným rozhodnutím žalované ze dne 26.4.2012 (*v odůvodnění je velmi podrobně popsán postup žalované pro výpočet základní a procentní výměry v dílčené výši*) ve znění usnesení žalované ze dne 12.12.2012 (*doplatek zvýšeného důchodu správně náleží od 1.3.2006 a nikoli od 21.11.2006*) k žádosti žalobkyně zvýšen starobní důchod od 1.3.2006 na částku 3.122,-Kč měsíčně, když nedílnou součástí rozhodnutí byl i OLDP zpracovaný 9.5.2011, v němž jsou uvedeny všechny doby pojištění získané žalobkyní v českém (6.108 dnů) a německém důchodovém pojištění (10.139 dnů dle potvrzení německého nositele pojištění - tiskopis E 205 D). V námitkách proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 26.4.2012 žalobkyně uvedla, že z Čech legálně odešla 12.8.1978, když předtím byla přerazena na montážnici a pak propuštěna z práce v důsledku žádosti o vystěhování, proto jí není znám důvod, proč má doby v roce 1977 a 1978 (viz shora) uvedené jako DEU – zaměstnání a vyměřovací základ se jí počítá z 48 dní zaměstnání (nevyučená prodavačka), rehabilitace vypadá jinak.

V postupu žalované, která zohlednila obsah veškerých evidenčních materiálů i doby pojištění vykázané německým nositelům pojištění v tiskopisu E 205 D a uvedla je do OLDP, který byl přílohou rozhodnutí ze dne 26.4.2012 o zvýšení starobního důchodu žalobkyni od 1.3.2006, ani při výpočtu výše tohoto důchodu soud neshledal pochybení. V této věci soud nemohl vyhovět žalobě s požadavkem na zrušení napadeného rozhodnutí žalované s ohledem na všechny zjištěné rozhodné skutečnosti i přes žalobkyní opakovaně vyjádřené přesvědčení o

správnosti jejího názoru, že žalovaná nepostupovala správným způsobem. Žalobkyně navíc námitky vůči započtení doby pojištění německým nositelem pojištění v předmětné době v roce 1977 a 1978 nesměruje proti tomuto orgánu, ale naprosto nepochopitelně je směřuje proti ČSSZ, která však nerozhodla o tom, které doby pojištění započte německý nositel pojištění, ale byla naopak povinna respektovat doby pojištění uznané tímto německým nositelem pojištění, jak dostatečně srozumitelně vysvětlila zejména v podrobném vyjádření ze dne 14.1.2013. Pokud je žalobkyně přesvědčena o tom, že jí nebyly řádně započteny doby pojištění německým nositelem pojištění, musí se obrátit na něho a teprve poté, dojde-li ke změně ohledně zápočtu doby pojištění mající vliv na délku doby pojištění a tedy i výši přiznaného důchodu, je o tom vždy informován i další nositel pojištění (ČSSZ), aby nebyla totožná doba započtena zároveň všemi nositeli pojištění, což není přípustné. Žalovaná rovněž není oprávněna posuzovat správnost postupu tehdejšího zaměstnavatele ohledně výpovědi dané dle zákoníku práce žalobkyni dne 23.6.1977, což dle žaloby ve smyslu § 21 odst. 1 písm. c) zákona č. 87/1991 Sb. bylo projevem „politické perzekuce a postupu porušujícího obecně uznávaná lidská práva a svobody“, tudíž se jedná o neplatný právní úkon přímo ze zákona. Žalovaná je totiž povinna při stanovení doby pojištění vycházet z evidenčních materiálů zaslaných jí např. zaměstnavateli pojištěnců (*nyní evidenční listy důchodového pojištění*) či z přehledu dob pojištění od cizozemských nositelů pojištění, ale není oprávněna rozhodovat o správnosti obsahu evidenčních materiálů, natož o tom, zda právní úkon zaměstnavatele pojištěnci byl či nebyl platný. Z tohoto pohledu se žalobní body žaloby míjejí s obsahem napadeného rozhodnutí, jelikož žalovaná není oprávněna rozhodnout, které doby pojištění německý nositel pojištění vykázal správně a které nikoli. Žalovaná proto nepochybila, když námitky žalobkyně zamítla a dostatečným i srozumitelným způsobem se s nimi vypořádala v odůvodnění rozhodnutí ze dne 29.6.2012. Soud, který se plně ztotožnil s obsahem citovaného vyjádření žalované, jakož i s odůvodněním napadeného rozhodnutí, na ně pro stručnost odkazuje, neboť odpovídají platné právní úpravě a jsou známy všem účastníkům tohoto řízení.

Krajský soud v Plzni ze shora uvedených důvodů proto *žalobě žalobkyně nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.* (soud zamítne žalobu, není-li důvodná), jak vyplývá z výroku I. rozsudku, jelikož *napadené rozhodnutí žalované ze dne 29.6.2012 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu*, když žalobkyně neprokázala jí tvrzené pochybení žalované a dostatečným způsobem se žalovaná vypořádala i se všemi jejími námitkami proti rozhodnutí ČSSZ ze dne 26.4.2012.

Žalobkyně ve věci neměla úspěch a správní orgán nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ust. § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (*výrok II. rozsudku*).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek,

je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 29. listopadu 2013

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně